

ΦΟΡΟΛΟΓΟΥΜΕΝΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

Εκδιδόμενη κατὰ Παρασκευήν.

λιτρεύ
κι έντο
μερον
τῆς
οδίδε
τά

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ.
ΕΤΗΣΙΑ Δραχμάς 16.
Προπληρωτέα καθ' εξαμηνίαν.

Συντάκτης
ΚΩΝΣΤ. Κ. ΦΙΛΟΠΟΥΛΟΣ.

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΩΝ
Διατριβῶν ο στίχος λεπτά 25.
Ἐδοτοίσεις, ἀγγελίαι κατ' ἀποκοπήν.

Ἐπετηρίς τοῦ «Φορολογουμένου».

Ἐισερχόμενος σήμερον ὁ «Φορολογούμενος» εἰς τὸ ἔβδομον ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς του ἔτος καὶ τελῶν, ὡς εἶπειν, τὴν ἐπέτειον τῶν γενεθλίων του, παρίσταται εἰς τοὺς ἀναγνώστας του κατὰ τι ἡυξημένος, ἵνα μὴ εἴπη τις περὶ αὐτοῦ ὅτι εἰς οὐδὲν πρὸς αὐτὸν ἡ πάροδος τοῦ χρόνου. Μηδεὶς ὅμως ὑπολάβῃ τὴν αὐξήσιν ταύτην ὡς σημεῖον εὐεξίας καὶ συγχαρῆ αὐτῷ ἐπὶ τῇ καλῇ αὐτοῦ ὑγείᾳ, διότι δὲν ἀπέχομεν πολὺ τῆς ἀληθείας ἐὰν εἴπωμεν ὅτι ἡ αὐξήσιν αὕτη ὁμοιάζει πρὸς τὴν τελευταίαν ἀναλαμπὴν ἐξαντληθείσης λυχνίας. Ἐν τούτοις ὁ «Φορολογούμενος» ἐπισκοπῶν ἀπὸ τοῦ σταθμοῦ τούτου τῆς ζωῆς του, τὸν ἀνάστη δρόμον ὃν διήνυσε καὶ τὰς δυσχερείας ὡς συνήντησε καὶ τὰς ιδέας εἰς ἃς προσέκρουσε, μᾶλλον ἀπορεῖ πῶς ἀφίκετο ἐν ζωῇ ἔττω καὶ κατακοπος μέχρι τοῦ σημείου τούτου, ἢ διὰ τὴν ἐξαντλήσιν του ταύτην.

Ὁ βίος τῆς δημοσιογραφίας ἐνταῦθα ὁπότεν φάρον ἔχη τὸ ἀφ᾽ αὐτῆς τὸν καὶ τὴν ἀλήθειαν, δὲν ἀποδίδει συνήθως μακρὸς οὐδὲ διαρρέει ἀνώδυνος. Τὴν ἀναγνώρσιν τῆς ἀληθείας ταύτης ἀναμένομεν παρὰ τῶν ὀλίγων ἀναγνώστων μας, ἐὰν ἀνακαλέσωσιν εἰς τὴν μνήμην τῶν τὸ ἐν τῇ δημοσιογραφίᾳ σήστημα ἡμῶν, καὶ ἐὰν ἀναλογισθῶσι τὰ παρεμβαλλόμενα προσκόμματα εἰς τὴν πορείαν τοπικοῦ δημοσιογραφικοῦ ὄργανου, ἀσχολουμένου σχεδὸν ἄδενεκῶς εἰς ζητήματα τοπικὰ καὶ συνδεδεμένα ἀβήρηκτος πρὸς πρόσωπα μεθ' ὧν ζῶμεν καὶ ἀναστρέφομεθα καθ' ἑκάστην, ὡς ἐκ τῆς στενότητος τοῦ χώρου ἐὰν ἐννοήσωσι καλῶς τοὺς πειρασμούς εἰς οὓς ὑπόκειται ὁ ἀναλαμβάνων νὰ καταδείξῃ δημοσίᾳ τὰ κακῶς παρ' ἡμῖν γινόμενα ἐν τῇ σφαιρᾷ τῶν κοινῶν συμφερόντων, τοὺς αἰτίους τούτων καὶ νὰ κατακρίνῃ μετὰ παρήσιας, ἔστιν δ' ὅτε καὶ μετὰ δριμύτητος τοὺς διαχειριζομένους αὐτὰ συμπολίτας του καὶ τότε δὲν θὰ εἴπωσιν ὅτι τὸ ἔργον ἡμῶν ἦτο εὐχερὲς, ἢ ὅτι παρεκλίναμεν τοῦ καθήκοντος ἵνα μὴ προσκρούσωμεν εἰς τοὺς παρὶ ἡμᾶς πολυπληθεῖς σκοπέλους τῶν συμπαθειῶν, τῶν σχέσεων, τῆς φιλίας, ἢ ὅτι ταῦτα ἐπράξαμεν ἀτιμωρητί, οὕτως εἶπειν, καὶ μετὰ ὀλιγίστης θυσίας τῶν ἰδίων συμφερόντων καὶ τῆς ἐν τῇ κοινῇ προαγωγῆς μας.

Πλὴν ἐκτὸς τῶν γενικῶν τούτων κωλυμάτων, εἰς τὴν εὐεξίαν τῆς παρ' ἡμῖν δημοσιογραφίας ἀνικιστρατεύονται καὶ ἰδίαι τινὲς ἰδιαιτέρας καὶ τοπικαὶ λίαν νοσηραὶ δι' αὐτὴν ἐκ τῆς μικρᾶς ἡμῶν δημοσιογραφικῆς πειρας ἐδιδάχθημεν ὅτι πλείστοι μὲν παρ' ἡμῖν ἀξιοῦσι τὴν ὑπαρξίν τύπου ἀνεξαρτήτου, ἀλλ' ὑπὸ δύο ἀπαραβάτους ὄρους πρῶτον, νὰ μὴ ζητηθῇ οὐδέποτε παρ' αὐτῶν λεπτόν, καὶ ἡ ἐφημερίς νὰ συντηρηθῇ ὅπως θέλει καὶ δύναται, καὶ δεύτερον, ὁ ἀνεξάρτητος αὐτὸς τύπος νὰ ἐπικρίνῃ πάντοτε τοὺς ἐχθρούς μας καὶ νὰ ἐξυπηρετῇ τὰ ἰδιαιτέρα συμφέροντα καὶ τὰς συμπαθείας μας, νὰ θεραπεύῃ τὰς ἀδυναμίας καὶ τὴν ματαιότητά μας, νὰ γράφῃ δὲ τὴν ἀλήθειαν περὶ ὅλων τῶν ἄλλων πλὴν περὶ ἐνὸς ἡμῶν ἐκά-

στου καὶ τῶν περὶ ἡμᾶς μέχρι τετάρτου ἐξαδέλφου. Μόνος λοιπὸν ὁ ἐπιτελέων ἐν τῷ μέλλοντι τὸ διπλοῦν τοῦτο θαῦμα, δύναται νὰ ἐδρεύσῃ ἐφημερίδα βιώσιμον, SΙ ΠΟΝ, ΠΟ! Περὶ τούτου μαρτυρεῖ ἡ ἀλληλοδιάδοχος πτώσις τοσούτων ἀξιολόγων ἐφημερίδων, αἵτινες ἀνεφάνησαν μέχρι τοῦδε καὶ ἐξέλειπον ὡς ἀστέρες διάττοντες ἐκ ἐκ τοῦ δημοσιογραφικοῦ ἡμῶν ὀρίζοντος, ὅτι ἐν πόλει μεγάλη οἶα ἡ ἡμετέρα, ἐνεχούσῃ τόσα συμφέροντα, μίᾳ μόνῃ ἐφημερίᾳ, ἡ ἡμετέρα, ἡδυνήθη νὰ ζήσῃ καχεκτικὸν βίον ἐπὶ χρόνον σχετικῶς μακρότερον ἔχουσα τακτικὴν ἔκδοσιν, πρὸς δὲ καὶ τὸ γεγονός ὅτι αἱ ὑφιστάμεναι εἰσέτι ἐφημερίδες τὴν ὑπαρξίν αὐτῶν ὀφείλουσιν εἰς τοὺς δικαστικούς κλητήρας καὶ τὰς ἐκθέσεις τῶν κατασχέσεων, αἵτινες ἀφίρουν μίαν γωνίαν εἰς τὸν Συντάκτην, κατὰ φιλόφρονον παραχώρησιν ἢ ἀνοχήν. Καὶ πάντα ταῦτα συμβαίνουσιν εὐλόγως ἀφοῦ δὲν ἀνεκαλύφθη εἰσέτι ἡ ἀνέξοδος ἐκδόσις τῶν φύλλων, ἢ ἀφοῦ οὐδεὶς ἐκ τῶν ἐκκατομυριούχων ἀπεφάσισεν εἰσέτι νὰ γίνῃ συνάδελφός μας ἐν τῷ δημοσιογραφικῷ σταδίῳ, ἡμεῖς δὲ θέλομεν πάντοτε δημοσιογραφίαν ἀγρυπνον καὶ εὐσυνείδητον, ἀλλὰ πάντοτε ὑπὸ τοὺς δύο ἐκείνους ὄρους θέλομεν δηλονότι φύλακα τοῦ ποιμνίου μὴ ἐσθιόντα, οὔτε δάκνοντα ἡμᾶς εἰσερχομένους εἰς τὴν ποιμνίαν οὐχὶ διὰ τῆς θύρας, οὐδὲ κὰν ὑλάκτουντα, ἵνα μὴ ταρασσῇ τὸν ὕπνον μας.

Δεύτερον, ἐνὸς κατάρχει παρ' ἡμῖν τὸ ἄκρατον κομματικὸν πνεῦμα ἐν μεγάλῃ μερίδι τῆς κοινῆς, καὶ ἐφ' ὅσον ἐκ τοῦ κόμματος ἀπεκδέχονται οἱ πλείονες προαγωγήν, ἐπίτευξιν ὠφελιμάτων παντοίων καὶ τὴν ἀποφυγὴν ἐνδύμων ὑποχρεώσεων, μόνον ἐφημερίς κομματικῆς, πληρωνομένη ἐκ τοῦ προϋπολογισμοῦ καὶ ἐγκωμιαζομένη ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων τοῦ κόμματος, δύναται νὰ οὐριδρομήσῃ, πᾶσα δὲ ἄλλη ἀνοικομένη εἰς τὸ πέλαγος ὑπὸ ἄλλον ἀνεμον, θὰ ῥιφθῇ μετ' ὀλίγον ἐπὶ τῶν σκοπέλων τῆς καταδρόμης ἢ τῆς ἀδιαφορίας, ἢ θὰ ὑποκύψῃ βραδύτερον ἐξ ἀτροφίας. Οὕτω οὐχὶ ὑπὸ τὴν ἰδιότητα τοῦ ἀδικέστου κριτοῦ δύναται νὰ γίνῃ ἀνεκτὸς παρ' ἡμῖν ὁ τύπος, ἀλλ' ὑπὸ τὴν τοῦ ἐμπαθοῦς καὶ φανατικοῦ συνηγόρου. Συνεπῶς ἀδύνατον ἐστὶ νὰ ὑπαρξῇ ἐπὶ μακρὸν ἐνταῦθα ἐφημερίς μὴ ἐξυπηρετοῦσα πιστῶς κόμμα, διότι εἶναι ἀδύνατον νὰ ὑφίσταται ἐπὶ μακρὸν τὴν δυσμένειαν καὶ τὸν πόλεμον τῶν κομμάτων, καὶ διότι, δὲν εὐρίσκει ἰσχυρὸν ἔρεισμα εἰς τὴν ὑποστήριξιν τῆς ἀνεξαρτήτου μερίδος τοῦ τόπου, ἢς τὸ φρόνημα καὶ τὸ ἀληθὲς συμφέρον διερμηνεύει. Ἄν ὑπὸ τὰς δυσμενεῖς ταύτας περιστάσεις, ἡδυνήθη νὰ ζήσῃ μέχρι σήμερον ὁ «Φορολογούμενος», καίτοι μὴ ἀνταποκρινόμενος εἰς τὰς ιδέας ταύτας τῆς πλειονότητος τοῦ τόπου, τοῦτο ὀφείλει εἰς τὴν ἰδιοσυγκρασίαν τῆς Συντάξεως αὐτοῦ καὶ εἰς τὴν ὑποστήριξιν ὀλίγων συνδρομητῶν, παρεχόντων προθύμως τὰ πρὸς ὑπαρξίν του ἀπολύτως ἀναγκαῖα.

Μὴ παρεξενεούμεθα λοιπὸν ἂν ἡ δημοσιογραφία παρ' ἡμῖν παρεκλήνῃ συνήθως τῆς ἀποστολῆς τῆς, διότι ἡμεῖς ἀναγκάζομεν αὐτὴν νὰ συγκαταβῇ μέχρι τῶν ἰδεῶν μας. Καὶ ἐντούτοις ὁ τύπος εἰ-

ναὶ τὸ συμπλήρωμα τῶν θεσμῶν ἡμῶν καὶ ἀναπόφευκτον στοιχεῖον εἰς τὴν ἀπρόσκοπτον διεξαγωγὴν τῶν κοινῶν ὑποθέσεων, ἃς πάντοτε μὲν διαφωτίζει, ἐνίοτε δὲ καὶ σώζει κινδυνεύουσαι. Σήμερον ὁ τύπος εἶναι κατ' ἐξοχὴν ἀναγκαϊότατος καὶ διὰ τὸν ἐξῆς ἀκόμη λόγον ἄλλοτε τὰ κοινωρικὰ ἔθιμα ἐπέτρεπον καὶ ἐνεθάρρουν τὴν ἀπροκάλυπτον παρρησίαν, εἰς δὲ τὸ άτομον τὴν ἀληθῆ ἐλευθερίαν τοῦ λόγου ἀπέναντι τῶν διαχειριζομένων κοινῶν ὑποθέσεων πολὺ εὐκολώτερον ἢ σήμερον ἡ νεωτέρα ὅμως ἀβροφροσύνη τοσούτον περιώρισε καὶ ἐλέπτυνε τὸν τρόπον τοῦ μέμφεσθαι καὶ τοῦ ἐπικρίνειν, ὥστε ἐὰν μὴ ὑπῆρχον αἱ τίμια καὶ αἱ φιλαλήθεις τοῦ τύπου ἐπικρίσεις, ἕκαστος ἡμῶν θὰ διήγε τὸν βίον ἐν σκοτίᾳ καὶ κοινῶν μαρῶν καὶ ἀνοήτων, πλανώμενος εἰς τὰ ἴδια ἐλλείματα καὶ λάθη, καθιστάμενος αἰετοτε χειρότερος, ἀποφεύγων τὰ μέσα δι' ὧν φθάνει τις εἰς τὴν τελειότητα καὶ τὴν ἀκμὴν, οὐδέποτε δὲ γενόμενος ἱκανὸς νὰ ὠφελήσῃ τὴν πατρίδα πραγματικῶς. Τοῦ τύπου αἱ δίκαιαι ἐπικρίσεις εἰσὶ σήμερον πολυτιμώτατον κάπτρον ἐν τῷ ὀπίῳ ὁ τὰ κοινὰ διαχειριζόμενος διορᾷ καὶ ἐπιγινώσκει πᾶν ὅτι ἄλλως δὲν ἡδύνατο οὐδέποτε νὰ διακρίνῃ ἐξ αὐτῶν μανθάνει τίνι τρόπῳ πρέπει νὰ διορθῇ τὰ ἴδια λάθη, τοῦ, ν' ἀποφεύγῃ ὅσα ἄλλοτε διέπραξεν ἀμαρτήματα, νὰ καθιστᾷ τὰς ἑαυτοῦ ἱκανότητας χρησιμωτέρας καὶ λυσιτελεστέρας εἰς τοὺς συμπολίτας του καὶ νὰ ἐκτελῇ ἀκριβέστερον τὴν ἐντολήν ἢν ἀνέθεσεν αὐτῷ ὀπωσδήποτε ἡ ἐμπιστοσύνη των. Καὶ γνωρίζομεν μὲν ὅτι εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου τούτου ἡ μᾶλλον δυσπρόφοτος λέξις εἶναι τὸ «εὐφάλονον», ἀλλὰ πάντοτε θὰ προβάλλεται εἰς τοὺς ἐξέχοντας τῶν ἀνθρώπων, ὡς παρὰδειγμα ἀξιολομήτων, ἡ πράξις τοῦ Φιλίππου, ὅστις κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Πλουτάρχου, εληφθέντων πολλῶν αἰχμαλώτων ἐπίπρασκεν αὐτοὺς ἀνεσταλμένῳ τῷ χιτῶνι καθήμενος οὐκ εὐπερπῶς. Εἰς οὖν τῶν πωλουμένων ἀνεβόησε: Φείσαι μου, Φίλιππε, πατρικὸς γὰρ εἰμί σου φίλος. Ἐρωτήσαντος δὲ τοῦ Φιλίππου πότεν, ὦ Ἄνθρωπε, γενόμενος καὶ πῶς; Ἐγγύς, ἔφη, φράσαι σοι βούλομαι προσελθών. Ὡς οὖν πρήχθη, Μικρὸν κατωτέρω τὴν χλαμίδα ποίησῃ ἀσημονεῖς γὰρ οὕτω καθήμενος. Καὶ ὁ Φίλιππος ἄφετε αὐτὸν, εἶπεν ἄληθως γὰρ εὖνος ὢν καὶ φίλος ἐλάθανε. Καὶ τί ἄλλο ἐπαναλαμβάνει ἀπατρίστας καὶ εὐσυνείδητος τύπος καθ' ἑκάστην πρὸς τοὺς πολιτευομένους, καὶ διαχειριζομένους κοινὰ συμφέροντα, εἰμὶ τὸ σκατωτέρω τὴν χλαμίδα ποίησον, ἀσημονεῖς γὰρ οὕτω καθήμενος; πταίει δ' ἐκεῖνος ἐὰν δὲν εὐρίσκη παρ' αὐτοῖς τὴν γενναιοφροσύνην τοῦ Φιλίππου;

Ἄλλ' ἵνα ὁ τύπος ἀποβῇ ἱκανὸς νὰ ἐπιτελέσῃ τὴν ὑφίστην ταύτην ἐντολήν, πολλῶν δεῖται καὶ κατ' ἐξοχὴν ἀνάγκην ἔχει ν' ἀναπνῆ ἐντὸς ἀτμοσφαιρας κοινῆς γνώμης πεφωτισμένης, ἥτις νὰ χειραγωγῇ αὐτὸν διηνεκῶς ἐν τῇ ἀποστολῇ του. Ἐξ ὅλων τῶν ἀνωτέρω προκύπτει ὅτι ὁ τύπος ἐνταῦθα στερεῖται τῆς ἐπιρροῆς τῆς ἀτμοσφαιρας ταύτης καὶ τοιουτοτρόπως οὔτε αὐτὸς δύ-

αι να εξασκίση την επωφελή αυτού επίδρασιν κοινωνίας, ούτε αυτή να ώρληθη εκ της 'Ο τύπος είναι δύναμις σπουδαία, είναι εν Μίλτωνα, ως οί του μύθου δδόντες του ρος, εξ ών φύονται ένοπλοι άνδρες' είναι ριούτος όταν εκπροσωπή τας αρχάς και ες μερίδος τινός της κοινωνίας και εκφρά- εν όνόματι αυτής, τοιοῦτος δέ δύναται βη μόνον εν κοινωνία έχούση την ικανότητα ηγή τόν πολιτικόν τύπον πώς πρόπει να η' διότι όρθως έρρέθη, ότι εν όσω κοινωνία στερείται της ικανότητας ταύτης, εν όσω δέν εξαρτά την προς τόν τύπον συνδρομήν της εκ της σοδαρότητος και της ειλικρινείας μεθ' ης γράφε- ται, εν όσω τας έννοιās των λόγων και την αξίαν αυτών δέν εξέτάζει, άλλ' ως άψυχος πιθος εν μαγειρείω δέχεται πāsαν ακαθαρσίαν και ούτως εξίσου θεωρεί τούς τε ύπερσετούτας και τούς προ- δίδοντας αυτήν, τοιαύτη κοινωνία ούδέποτε δύ- νεται να έχη διερμηνέα του άληθοῦς φρονήματός της και των άληθινών αναγκών της, διότι δια- τρέχει την άμόρφωτον νηπιότητα και θέλει βρα- δύνει επί πολύ ν' άνδρωθή ποτιζομένη το δηλη- τήριον όπερ προσφέρουσιν αυτή καθ' έβδομάδα και καθ' ήμέραν οί διεφθαρμένοι παιδαγωγοί της. Ούτω δέ η δημοσιογραφία της άφιεμένη εις έαυ- την άνεξέλεγκτος και άνεπιτήρητος, άποβαίνει από σεμνής ίερείας της έλευθερίας, κόρη των τριό- δων, ητις άσχημονούσα άσυστόλως εν μέση ήμέ- ρα, παρέχει άφ' ενός λυσίζωνος της θωπείας αυ- τής και τούς ένγκυλισμούς εις τόν πρώτον τυ- χόντα πλειοδόχην και άφ' έτέρου διασύρει εις τόν θόρβορον εν φ' κυλίεται τόν πρώτον άπα- ρέσκοντα αυτή.

Εξ όλων τούτων προκύπτει πόσον εισίν άπό- σπορα τὰ στοιχεία του ήμετέρου έδάφους εις ά- νάπτυξιν δημοσιογραφικών όργάνων αξίων του όνόματός των' ούχ' ήττον ό σφοδρολογούμενος έχων πολλούς λόγους να πιστεύη ότι εις μάτην διά την πόλιν ήμών δέν εκύλισε τόν πίθον του επί τούτον χρόνον, εν τσοούτοις άλλοις έργα- ζομένοις, θά εξακολουθήση κυλίων αυτόν επί καιρόν τινά εισέτι, μέχρις οῦ πεισθή τελείως ότι εις μάτην μοχθεί να άνανδρή ενταῦθα φυ- τόν άλλων χωρών και κλιμάτων, προς ό άξιο- νον και άγονον είναι το έδαφος της ήμετέρας πατρίδος. Η άλήθεια λέγουσιν ότι έχει παντα- χού και πάντοτε αιώνιον το κύρος, άλλ' ό ήχος αυτής είναι ως το καυτήριον όπερ ούδέν μω- ρόν η άρρώστον τέρπει. Δέν ενθυμούμεθα πλέον του άνέγνωμεν ποτέ χάριεν διήγημα εν φ' ά- παντα νεανίας τις όστις στοιχηματίσας προς άλλον τινά να είπη επί μίαν μόνην ήμέραν την άλήθειαν εν πάσι και να εκδηλώση εν ά- ληθεία το άληθές αυτού φρόνημα επί τε των προσώπων και των πραγμάτων, δεινά ό άτυχής έπαθεν άπεκληρώθη υπό πλουσίου θείου, άπε- διώχθη υπό των προέσταμένων του και άπώ- ε σπουδαίαν θέσιν, άπεπέμφθη υπό της μνη- ής του, και προς το έσπέρας της ίδιας ήμέρας κωρήθη ως παράφρων πολύ επικύνδυνος εάν ήμεν εν έλευθερος και όλίγου δειν εκλείετο εις φρε- νοκομείον. Ημεεις ούχι επί μίαν ήμέραν, άλλ' επί ήλην έξ αετρίαν δημοσιογραφούντες πάντοτε εί- ζαμεν καθαράν την άλήθειαν εν πάσι και εν άληθεία εξεδηλώσαμεν το κοινόν φρόνημα επί τε των προσώ- πων και των πραγμάτων, καθ' όσον άνήγοντο εις την σφαίραν των κοινών υποθέσεων, και ούδέν των άνω δεινών επάθαμεν' ώμεν λοιπόν ευχαριστη- μένοι! Και δύναται μέν να είπη τις ότι διεφύ- γαμεν αυτά, διότι ούτε πλουσίαν κληρονομίαν έχομεν ν' άπολέσωμεν, ούτε σπουδαίαν θέσιν οῦ- τε μνηστήν' τοῦτο είναι άληθές, άλλ' άπεφύ- γαμεν το φρενοκομείον, και τοῦτο είναι όπωσδή- ποτε πάντοτε κέρδος.

Διαμετακόμισις.

Την προσοχήν της παρ' ήμιν έμπορικης τάξεως και την μέριμναν της ήμετέρας δημοτικής αρχής

επισπάται διαρκώς κατ' αυτές ζήτημα τοπικόν ύψίστης σηματικότητας, το της Διαμετακο- μίσεως, ενδελεχείς δέ καταβάλλονται προσ- πάθειαι εκατέρωθεν όπως τοῦτο διαρρυθμισθή κατά τρόπον όλιγώτερον βλαπτικόν εις τὰ συμ- φέροντα του τόπου και ίδια του έμπορίου. Οί εξέ- χοντες ενταῦθα εν τη έμπορία, ως ό κ. Λήμαρχος άντήλλαξαν τας επί του προκειμένου ιδέας των και εκ της διαμείψεως ταύτης των γνωμών έπέ- σθησαν άμοιβαίως ότι το παρ' ήμιν ισχύον σύ- στημα της δημοτικής φορολογίας, καθ' ό εις δη- μοτικόν φόρον επιβάλλονται πάντα άδιακρίτως τὰ εισαγόμενα ενταῦθα έμπορεύματα και ώνια, είτε εις τοπικήν άνάλωσιν εις προωρισμένα, είτε προς διαμετακόμισιν σταθμεύουσιν ενταῦθα, έστί σύστημα όλέθριον, όλεθρίας επενεγκόν συνεπείας εις το έμπόριον του τόπου' συνεπώς δέ μελετά- ται ήδη κατά τινά τρόπον δύναται ν' άποκατα- σταθῆ και παρ' ήμιν ό γενικός κανών της δημο- τικής φορολογίας επί των εισκομιζομένων έμπο- ρευμάτων και ώνιων, χωρίς να μειωθώσι τὰ έσοδα του Δήμου και συνεπώς αι ασφάλεια της δανει- στρίας του Δήμου Πιστωτικής Τραπεζης, εις ην έστι εκχωρημένη η εκ του τελωνείου Δημοτική πρόσδοδος. Έπειδή δέ επί της μελετωμένης τρο- ποποιήσεως του έπικρατούντος δημοτ. φορολογι- κού συστήματος, επάναγκες είναι να συναινέση και η Πιστωτική Τράπεζα, εγένοντο μέχρι τουδε διαβήματα τινά παρ' αυτή προς τόν σκοπόν του- τον και έλπίζεται η διαρρύθμισις του ζήτηματος κατά τρόπον ικανοποιητικόν του έμπορίου και εξασφαλιστικόν των συμφερόντων του πιστωτού.

Τό έφ' ήμιν ούχι άπαξ μέχρι τουδε ανα- κινήσαντες εν τη δημοσιότητι το ζήτημα τοῦτο και θεωρούντες αυτό ζήτημα ζωής η θανάτου του έμπορίου ήμών, θά παρακολουθήσωμεν αυτό και εν τη νέα τροπή εις ην επ' εσχάτων εισήλθε, διά της πρωτοβουλίας πολλών αξιοτίμων έμπό- ρων της πόλεως μας και θά εργασθώμεν, κατά το μέτρον των άσθενών ήμών δυνάμεων, ύπερ της συμφερωτέρας αυτού διαρρυθμίσεως' από σήμε- ρον δ' επιλαμβανόμενοι του έργου, εκθέτομεν άμέσως κατωτέρω κατά πόσον άπεμακρύνθημεν του γενικού νόμου της δημοτ. φορολογίας, εκ τί- νων αίτιών έτέθημεν ως προς αυτήν εις εξαίρετι- κήν θέσιν άπέναντι άλλων έμπορικών κέντρων και ποία τὰ εκ τούτου άποτελέσματα διά το έμπόριον της πόλεως ήμών.

Αποταμιεύσις κοινώς διαμετακόμισις (tran- sito) έστιν, ως γνωστόν, το δικαίωμα όπερ χαί- ρουσιν οί έμποροι να άποταμιεύουσιν εν δημο- σίαις η ιδιωτικαίς αποθήκαις τὰ εισαγόμενα έμ- πορεύματα, άτινα μέλλουσι να εξαχθώσι πάλιν δι' άλλας άγοράς, μη υποβαλλόμενοι δι' αυτές εις ούδέν τέλος, εκτός μικρού διαμετακόμιστικού δικαιώματος. Το ευεργέτημα τοῦτο επινόημα του περιφήμου Κολβέρτου δέν έβράδυναν ν' άσπα- σθώσιν άπασαι αι νομοθεσίαι του πεφωτισμένου κόσμου, και δι' αυτού το μέν έμπόριον της εισα- γωγής έλαβε νέαν έντασιν, άπεκατέστη δέ το τέλος άγνωστον διαμετακομιστικόν έμπόριον, εις ό όφειλουσι την ύπαρξιν των πολλών έμπορικων πόλεων, επίκαιρον κατέχουσαι προς τοῦτο θέσιν. Η ήμετέρα Νομοθεσία δέν έβράδυνε να παραδε- χθῆ την καινοτομίαν ταύτην και εν τῷ τελω- νειακῷ οργανισμῷ του 1843 άνεγνώρισε την ένα- ποταμιεύσιν εις διαφόρους πόλεις του Κράτους και δη και εις την ήμετέραν. Έν τούτοις κατά το 1847 εξεδόθη ό περι δημοτικών φόρων Νό- μος, όστις εν τῷ αυτῷ ύπερ του έμπορίου πνεύ- ματι διά του άρθρ. 11 άπαλλάσει του δημοτικού φόρου άπαντα τὰ έμπορεύματα τὰ προωρισμένα δι' άλλους λιμένας, όσα έντός τριών μηνών από της εισαγωγής των βεβαιούται ότι εξήχθησαν πάλιν της περιφέρειας του Δήμου.

Η διάταξις αυτή του Νόμου μείνασα εν άρη- στία εν άλλαις άγοραίς, έδωκε χείραν εις πολλές καταχρήσεις παρ' ήμιν προς βλάβην του τε δή-μου και των τιμώς εργαζομένων έμπόρων' συνε- πώς ό Έμπορικῶς Σύλλογος Πατρών κατά το

1869 θέλων άφ' ενός να συντελέση εις την αύξη- σιν των εισοδημάτων του δήμου ήμών και άφ' έ- τέρου να περιστείλῃ τας περι ών άνωτέρω κατα- χρήσεις περι την έσπραξιν του δημοτικού φόρου, υπεβλήθη οικουθεν εις γενικήν δημοτικήν φορολο- γίαν και ρητώς δι' αναφοράς του ήτήσατο, αίρου- μένου του δικαιώματος της διαμετακομίσεως όπερ ό έμπορος κέκτηται από τόν νόμον, να υπο- βληθώσιν άπαντα τὰ εισπραζόμενα έμπορεύματα και ώνια είτε εις τοπικήν άνάλωσιν είτε εις εξαγωγήν εις προωρισμένα, εις δημοτικήν φορο- λογίαν. Δέν είναι άνάγκη φρονούμεν να κατα- δείξωμεν πόσον όλεθρία ήτο η αρχή αυτή, άφού έννηγήσαμεν, ως προς μέν την παῦσιν των κατα- χρήσεων, ως εκείνος όστις θέλων να προλάβῃ τας πλημμύρας ποταμού τινός σπηρεύει τας πηγὰς αυτού' ως προς δέ την ώφέλειαν του Δήμου, κα- θώς ό άγχιος της έρήμου, όστις θέλων ν' άπολαύση του καρπού του δένδρου, διά να εξοικονομήση άνάγκην του παρόντος, άποκόπτει αυτό εκ της ρίζης, χωρίς να σκεφθῆ ότι ούδέποτε άλλοτε θέ- λει γευθῆ από των καρπών του δένδρου εκείνου.

Η αυτόβουλος αυτή των έμπόρων προσφορά, ύπαγορευθεΐσα εξ άμέτρου προς τόν δήμον στορ- γής, άπέναντι της όποίας εισήγησαν συμφέροντα σπουδαία του τόπου και παρεωράθησαν αι ύπα- γορευσεις της πείρας και της θεωρίας, τυχοῦσα και των άρμοδίων αρχών της ύποστηρίξεως, εκυ- ρώθη διά νόμου και έκτοτε το έμπόριον ήμών εξακολουθεΐ φορολογούμενον κατά τρόπον εξαίρε- τικόν όστις συνετέλεσε και συντελεΐ εις τόν δη- μέραι επιτεινόμενον μαρasmus αυτού.

Και τότε μέν όλίγοι ύποπετεύθησαν τας συνε- πείας της σολοίκου ταύτης μεταβολής, και το- σούτον μάλλον καθ' όσον ό επεκταθείς εν πάσι δημοτικός φόρος ήτο τότε ήμισυ τοις εκατόν, ότε όμως επηκολούθησαν δύο άλλεπάλληλοι νόμοι, ό ΤΗ. του 1871 και Ο.Ο. του 1876, αύξήσαντες τόν φόρον τοῦτον (δημοτικόν και λιμενικόν) από ήμισυ τοις εκατόν εις δύο και ήμισυ, χωρίς να ποιή- σωσι την αναγκαίαν εξαίρεσιν ύπερ των υπό δια- μετακόμισιν έμπορευμάτων, άπαντες παρετήρη- σαν τόν βόθρον, όν ενέσκαψεν εις το έμπόριον της πόλεως μας ό άσύνετος εκείνος νόμος. Είς έπίρε- τρον δέ της αλόγου ταύτης εργασίας μας, και διά να διαιωνίσωμεν, ως είπεΐν, τας πέδας ταύτας του έμπορίου μας, εξεχωρήσαμεν την δη- μοτικήν ταύτην πρόσδοδον, οίαν διεσκεύασεν αυ- τήν η οικονομική μεγαλοφυΐα ήμών, επί δεκάδας έτών εις ασφάλειαν δανείου δύο και ήμισυ εκα- τομμυρίων προς την Πιστωτικήν Τράπεζαν, άνευ της συναινέσεως της όποίας σήμερον ούδέν δυνά- μεθα να μεταβάλλωμεν εκ της ύφισταμένης τά- ξεως των πραγμάτων.

Ούτω διά των τούτων, άφ' ενός μέν έπαθε παρ' ήμιν το έμπόριον της εισαγωγής, προς όφελος των συναγωνιστριών ήμών άγορών προς άς η ήμετέρα δέν δύναται να συναγωνισθῆ, επιβαρυ- νομένη διά δυσαναλόγων φόρων και επιβαρύνουσα την αξίαν των έμπορευμάτων, εξ άλλου άνηρέθη, ως οίκος, η διαμετακόμισις και το έμπόριον αυ- τής' οί γινώσκοντες δέ την σπουδαιότητα του διαμετακομιστικού έμπορίου εν Κερκύρα και Σύρω, έννοοῦσιν εύκόλως κατά πόσον έλαττω- ται η ήμετέρα άγορά ένεκα τούτου άπέναντι αυ- τών. Έπί τσοούτον δέ παρεωράθησαν επί του προκειμένου οι στοιχειωδέστεροι κανόνες της δη- μοσιολογίας, ώστε εις δημοτικήν φορολογίαν υπεβλήθησαν, ως έρρέθη, οῦ μόνον τὰ υπό την κύριως διαμετακόμισιν έμπορεύματα, άλλὰ προσέτι και τὰ προωρισμένα, εξ αρχής και από του τόπου έφ' οῦ όρμῶνται, δι' άλλους λιμένας, παραμένουσι δέ μικρόν ενταῦθα να άπλώς επιτύ- χωσιν εύκαιρίαν μεταφοράς.

Διά του συστήματος τούτου εν γενεί, οῦ μόνον ό Δήμος Πατρέων, πειράται να φορολογήσῃ όλους τούς δήμους του κράτους, μεθ' ών διατελεΐ εις έμπορικὰς σχέσεις η πόλις ήμών, άλλὰ και εις ήττονα θέσιν έτέθη άλλων πόλεων έμπορικῶν, οίτινες καταβάλλουσι μέν άνωτερον δημοτικόν

φόρον, αλλά μόνον διὰ τὰ ταταναλισκόμενα εἰς τὸν τόπον ἐμπορεύματα, ἐνῶ ἡμεῖς φορολογοῦμεθα ἀδιακρίτως ἐφ' ὅλων τῶν εἰσαγομένων, τῶν ὁποίων τὰ πλείστα εἶναι προωρισμένα δι' ἐξαγωγὴν εἰς ἄλλας πόλεις.

Ἐκ τούτου καὶ μόνου δύναται τις νὰ συμπεράνη πῶσον ἡ γενικὴ αὕτη φορολογία εἶναι ἐπαχθῆς καὶ βλαπτικῆ καὶ κατὰ πῶσον ἀπομακρύνει τῆς ἀγορᾶς ἡμῶν τοὺς ἐμπόρους τῶν ἐπαρχιῶν. Αἱ λυπηραὶ συνέπειαι τοῦ ἐξαιρετικοῦ τούτου μέτρου ἐγένοντο πρὸ πολλοῦ ἐνταῦθα ἐπισηθῆται ὑπὸ πολλὰς ἐσφύσεις, διότι καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν εἰδῶν ἡ μικρὰ εἰσαγωγή ἐνταῦθα ἔκτοτε παρατηρεῖται καὶ ἡ διὰ θαλάσσης συγκοινωνία περιορίσθη ἐπαισθητῶς πρὸς τὰς μεγάλας ἀγορὰς τοῦ κόσμου, αἵτινες δὲν ἀποστέλλουσι πλέον εἰς τὴν ἡμετέραν ποσότητα ἐμπορευμάτων προωρισμένα διὰ τὰς ἄλλας ἐπαρχίας ὅπως πρότερον, προτιμῶσαι ἄλλας λογικωτέρας. Εὐχερὲς εἶναι νὰ μαντεύσῃ τις ποῖον θέλει εἶσθε τὸ τελικὸν ἀποτέλεσμα τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ σφαλεροῦ τούτου φορολογικοῦ συστήματος ὅπερ μᾶς διέπει, ἐὰν ἐξακολουθήσῃ ἐφαρμοζόμενον τὸ ἐμπόριον ἡμῶν θέλει περιέλθει εἰς θέσιν ἀγορᾶς καθ' ὅλα κληρίαν τοπικῆς, ἐκ τῆς περιορισμένης δὲ κινήσεως αὐτῆς οὐδεμίαν πρέπει νὰ προσδοκᾷ ἢ πόλις αὕτη προαγωγὴν καὶ ἐπίδοσιν. Ἀρκεῖ νὰ ὑπομνήσωμεν ὅτι ἔμποροι ἐκ τῶν ἐνταῦθα πρὸ χρόνων ἀποκαταστημένων καὶ ἐνταῦθα ἐχόντων τὸ κέντρον πάντοτε τῶν ἐργασιῶν τῶν ἡναγκασθῆσαν, ἐνεκα τῆς ἐξαιρετικῆς φορολογίας τοῦ δήμου ἡμῶν, ἀναγκάσθησαν τοὺς ὁδούς τοῦ ἀναγκασμοῦ πρὸς ἄλλα ἐμπορεῖα, νὰ ἰδρῶσιν ἀποθῆκας ἐν Ἐπτανήσῳ καὶ ἐκεῖ νὰ ἐναποταμιεύωσι τὰ ἐμπορευμάτων καὶ ἐκεῖθεν νὰ τὰ διευθύνωσιν εἰς τὰς ἐπαρχίας. Οὕτω δὲ τὰς ἀγορὰς ἐκεῖνας ζωογονοῦσιν, εἰς ἐκεῖνων τὸν ἐργατικὸν πληθυσμὸν παρέχουσι ἐργασίαν καὶ εἰς ἐκεῖνας τὰς ἀγορὰς προσελκύουσι τοὺς ἀγοραστὰς τῶν ἐπαρχιῶν, οἵτινες τὰς προμηθεῖας αὐτῶν δὲν περιορίζουσιν εἰς τὰ ὑπὸ διαμετακόμισιν εἶδη μόνον. Τὸ τελευταῖον τούτου μόνον ἔμποροι δύναται νὰ κατανοήσωσιν τελείως.

Ἄν τὸ μέτρον τούτου ἦτο γενικὸν εἰς ὅλον τὸ Κράτος ἢ τοῦλάχιστον εἰς τὰς κυριωτέρας ἐμπορικὰς πόλεις, οὐδὲν ἡμεῖς εἶχομεν δικαίωμα ν' ἀντιστατήσωμεν αὐτῷ ὑπὸ τοὺς ὑπερρόντας ὁμοῦ ἐξαιρετικῶν φόρων αὐτοῦ, οὐδεὶς δύναται ν' ἀρνήσῃ ὅτι τούτο δὲν ἀποδίδει ἐνταῦθα ὄλεθρον καὶ ὅτι δὲν θέτει τὴν πόλιν ἡμῶν εἰς ἐλάσσονα θέσιν, στειρεῖον παρ' ἡμῖν τὰς πηγὰς τοῦ διαμετακομιστικῆς ἐμπορίου, δι' οὗ περιποιεῖται εἰς τὰ ἐμπροκὰ κέντρα δραστηριότης καὶ κινήσεως παρέχουσα τροφήν εἰς τὴν μικρὰν ναυτιλίαν καὶ εἰς τὴν ἐργασίαν τῶν ἀπόρων ἰδίᾳ τάξεων, τὸ συμφέρον τῶν ὁποίων δὲν πρέπει ἐν οὐδεμίᾳ περιπτώσει νὰ παραρᾶται.

Ταῦτα νομίζομεν ἱκανὰ νὰ καταδείξωσιν ἐκ ποίων σφαλερῶν ἀρχῶν κινήσαντες παρεσκευάσαμεν τὸν μαρμασμὸν τοῦ ἐμπορίου μας, ὑπολείπεται ἤδη νὰ ὑποβάλλωμεν εἰς τὴν κρίσιν τῶν ἀρμόδιων, παῖσι δυσχέρειαι παρεμβάλλονται ἤδη εἰς ἀποκατάστασιν τῶν πραγμάτων ἐπὶ τὸ συμφερότερον, καὶ τίνι τρόπῳ δυνάμεθα νὰ ἐλπίσωμεν ὅτι οἱ κρατοῦντες ἡμᾶς δεσμίους εἰς τὸ ὄλεθρον τούτου σύστημα, θὰ πεισθῶσιν νὰ λύσωσι τὰς πέδας ἡμῶν, καὶ τούτο θὰ πράξωμεν εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον. Οὐχ' ἦντο πρὶν δώσωμεν πέρασ εἰς τὴν μελέτην μας ταύτην, καθῆκον ἡμῶν κρίνομεν νὰ ἐπαινεῶμεν δημοσίᾳ τοὺς ὀλίγους ἐκείνους ἐκ τῶν ἡμετέρων ἐμπόρων, οἵτινες πρῶτοι ἐννοήσαντες τὸ κυριώτερον αἴτιον τῆς τοῦ ἐμπορίου ἡμῶν καχεξίας, παντὶ σθένει ἀγωνίζονται νὰ θέσωσιν αὐτὸ ἐκ ποδῶν. Τούτο εἶναι εὐάρεστον σύμπτωμα ἐμπορικῆς ἀναπτύξεως, διότι μαρτυρεῖ ὅτι ἀρχίζομεν νὰ κατανοῶμεν ὑπὸ ποίας ἀρχῆς δύναται τὸ ἐμπόριον νὰ λειτουργήσῃ ἀπροσκόπτως καὶ πῶς ν' ἀποβῇ ἰσχυρὸς μοχλὸς εἰς τὴν προαγωγὴν καὶ τὴν ὕλικὴν ἀνάπτυξιν τῶν ἀτόμων καὶ τοῦ τόπου.

Ἀσφαλιστικαὶ ἑταιρίαι

Τὴν 13 παρελθόντος συνεκροτήθη ἡ γενικὴ τῶν μετόχων συνέλευσις τῆς ἐνταῦθα Ἀσφαλιστικῆς καὶ Προεξοφλητικῆς ἑταιρίας ἀφ' Ἀστήρ καθ' ἣν ὁ Διευθυντὴς αὐτῆς κ. Θ. Ἰωαννίδης ὑπέβαλε κατὰ τὸ καταστατικὸν τὸν Ἰσολογισμόν τῆς καταστάσεως τῶν ἐργασιῶν αὐτῆς τοῦ λήξαντος ἔτους κατόπιν ἡ συνέλευσις προέβη εἰς τὴν ἐκλογὴν ἐνὸς τῶν μελῶν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς ἑταιρίας καὶ ὡς τοιοῦτον ἐξέλεξε παμψηφεί τὸν κ. Π. Ἀνοῖνον τὸν ὁποῖον πρὶν τὰ λοιπὰ μέλη τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου εἶχον ἐκλέξει ὡς τοιοῦτον, ἀντὶ τοῦ ἀποβιώσαντος Μ. Μπουκαούρη. Ὁ κ. Ἀνοῖνος ἐκτός τοῦ ὅτι τυγχάνει εἰς τῶν μεγαλειτέρων μετόχων τῆς ἑταιρίας, ἀλλ' εἶναι καὶ γνωστὸς διὰ τὰ καλὰ ὑπὲρ τῶν τοιούτων ἰδρυμάτων αἰσθημάτων του, κατὰ συνέπειαν ἡ ἐκλογὴ αὕτη ἐπεδοκιμάσθη πληρέστατα. Μετὰ τοῦτο ἡ συνέλευσις προέβη εἰς τὴν ἐκλογὴν τριμελοῦς Ἐπιτροπῆς πρὸς ἐξέλεξιν τοῦ Ἰσολογισμοῦ καὶ τῶν βιβλίων τῆς διαχειρίσεως καὶ ὡς τοιαύτην ἐξέλεξε τοὺς κκ. Ἀνδρέαν Γιάκον, Ἀνδρέαν Φιλόπουλον καὶ Στ. Βλάικον, οἵτινες περαιώσαντες τὴν ἀνατεθεῖσαν αὐτοῖς ἐντολὴν ἐξέδωκαν τὴν κατωτέρω ἔκθεσιν των.

Ἐκθεσις ἐξ ἐλέξεως Τοῦ Α'. Ἰσολογισμοῦ τῆς ἐν Πάτραις Ἀσφαλιστικῆς καὶ Προεξοφλ. ἑταιρίας Ο. Α. Σ. Τ. Η. Ρ.

Ἀποτελοῦντες οἱ ὑπογεγραμμένοι τὴν διωρισθεῖσαν ὑπὸ τῆς κατὰ τὴν 13 τρέχ. συνεκροτήσεως γενικῆς συνέλευσεως τῶν κκ. Μετόχων τῆς Ἀσφαλιστικῆς ἑταιρίας ὁ Α' Ἀστήρ ἐξελεγκτικὴν Ἐπιτροπὴν, συμφώνως μὲ τὸ ἀρθρ. 39 τοῦ καταστατικοῦ, μετέβημεν εἰς τὸ κατὰ τὴν αὐτῆς καὶ λαβόντες ὑπ' ὄψιν τὸν μέχρι 31 Δεκεμβρίου 1879 κλεισθέντα Ἰσολογισμόν τῆς, ἐβεβαιώθημεν, ὅτι οὗτος εἶναι ἀκριβὴς, κατόπιν τῆς γενομένης παρ' ἡμῶν ἐρεύνης καὶ παραβολῆς αὐτοῦ μὲ τὰ βιβλία τῆς ἑταιρίας τηρούμενα ἐν καλῇ τάξει.

Ὅθεν εἰς δῆλωσιν τούτων συνετάξαμεν καὶ ὑπεγράψαμεν τὴν παροῦσαν ἔκθεσιν μας.

Ἐν Πάτραις τὴν 23 Ἰανουαρίου 1880.
Ἡ Ἐξελεγκτικὴ Ἐπιτροπὴ
ΑΝΔΡ. ΦΙΛΟΠΟΥΛΟΣ
ΣΤ. ΒΛΑΙΚΟΣ
Α. ΓΙΑΚΟΣ.

Ἐκ τῶν κερδῶν τῆς ἑταιρίας διενεμήθησαν εἰς τοὺς Μετόχους 12 0/0, ἕτερα δὲ 50 0/0 καὶ πλέον ἐκρατήθησαν δι' ἀναγγελλείας ζημίας καὶ ἐκκρεμῆς κινδύνους. Τὸ κρατηθὲν τούτο ποσὸν ἐθεωρήθη ὑπὸ τινῶν Μετόχων ἀνώτερον τοῦ δέοντος καὶ ὅτι μέρος αὐτοῦ εἶδει νὰ κρατηθῇ ὡς ἀποθεματικὸν κεφάλαιον ὑπὲρ τῶν μέχρι τούδε ἐγγραφέντων Μετόχων, ἀλλ' ἡμεῖς φρονοῦμεν ὅτι τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον καλῶς ἐπράξε σκεφθὲν μᾶλλον ὑπὲρ τῆς παγιώσεως τῆς πίστεως τῆς ἀρτισυστάτου ταύτης ἑταιρίας, ἥτις ἤρξατο ὑπὸ τόσους αἰσίους οἰωνοὺς τὰς ἐργασίας αὐτῆς. Ὅτε πρὸ ἔτους ὁ κ. Ἰωαννίδης ἐπελάβετο τῆς ἰδρύσεως τοῦ καταστήματος τούτου, ὁ φορολογοῦμενος δὲν ἐδίστασε νὰ προείπη τὰ αἰεὶ ἀποτελέσματα τῆς εὐσυνειδήτου ἐργασίας τοῦ φιλοτίμου καὶ νοήμονος διευθυντοῦ, ὑπ' ὄψιν ἔχων τὸν χαρακτήρα αὐτοῦ, τὴν ἱκανότητα καὶ τὴν χρηστότητα, χαίρει δὲ ἤδη βλέπων ἐπερχόμενα τὰ πράγματα εἰς δικαίωσιν τῶν θερμῶν συστάσεών του καὶ συγχαίρει εὐλικρινῶς τῷ κ. Ἰωαννίδῃ, ὅτι ἀντεπεκρίθη τοσοῦτον ἀνελλιπῶς εἰς τὰς προσδοκίας τῶν τιμώντων αὐτὸν καὶ εἰς τὴν ἐμπιστοσύνην τῶν ἐμπιστευθέντων αὐτῷ τὰ κεφάλαιά των.

Ἐν τῇ Διεύθυνσιν τοῦ συμπολίτου ἡμῶν κ. Δημ. Φιλίππου συνιστᾶται κατ' αὐτὰς ἀνώνομος Ἀσφαλιστικὴ ἑταιρία ὀνόματι Πάτραις.

Ἡ ἑταιρία αὕτη ἐνταῦθα ἔχουσα τὴν κεφάλαιον οὐχὶ πλέον 2,000 μωμέννης ἐκάστης 100 νέας δρ. καὶ ἀνγύων, σκοπὸν προτίθεται τὴν ἐξασφάλισιν τὸς θαλασσοῦ κινδύνου, καὶ τοῦ πυρὸς ὠφέλιμον καὶ τὴν ἀπασχόλησιν τῶν κληρῶν τῆς εἰς διαφόρους τραπέζιτικὰς πράξεις, νὰ ὑστερῇ τοῦ νὰ λαμβάνῃ μέρος εἰς πάσας χεῖρησιν σχέσιν ἔχουσαν μὲ τὸν προορισμὸν Ἡ ἑταιρία ἀρξεται τῶν ἐργασιῶν τῆς, ἀμᾶν πληρωθῶσι 400 μετοχαί. Ὁ ἀναλαβὼν τὴν ἰδρυσιν τῆς ἑταιρίας ταύτης κ. Δημ. Φιλίππου διακρίνεται ἐπὶ νοημοσύνη καὶ μεγάλῃ κέκτηται πείραν παρομοίων ἐργασιῶν, διότι ἐκ νεότητος καὶ ἐπὶ μακρὸν ἠσχίθη ἐν αὐταῖς καὶ ὡς ὑπάλληλος καὶ ὡς διευθύνων. Καὶ ἠτύχησε μὲν κατὰ τὴν πρώτην ἀπόπειραν, παρασυρθὲν ἄλλοτε καὶ τὸ ὑπὸ τὴν Διεύθυνσιν τοῦ ἀσφαλιστικῶν κατὰ τὴν ὑπὸ τῆς φορᾶς ἐκείνης ἥτις συμπάρεσυρε πρότινων ἐπῶν καὶ τόσα ἄλλα ἀρχαῖα ἰδρύματα καὶ ἥτις οὐσιώδη ἐπήνεγκεν ἔκτοτε ἐλάττωσιν τοῦ παρ' ἡμῖν πνεύματος τοῦ συνεταιρισμοῦ, ἀλλ' ὁ κ. Φιλίππου διὰ τῆς περισκέψεως καὶ τῆς τιμιότητος τοῦ προσφύλαξε τοὺς μετόχους ἐκ πάσης ζημίας, οἵτινες οὕτω οὐδὲν ἔχουσι νὰ τῷ προσάψωσι. Σήμερον ἀναλαμβάνει τὸν νέον ἀγῶνα φέρων πλείοτερα ἐφόδια τῆς πείρας καὶ πολλὰ μαθήματα τοῦ παρελθόντος, ἀναπόφευκτα εἰς τὴν εὐδωσιν παρομοίων ἐργασιῶν. Τούτου ἐνεκα οἱ πολλοὶ αὐτοῦ φίλοι ἀσμένως εἶδον τὸν κ. Φιλίππου φερόμενον πρὸς τὸ στάδιον εἰς ὃ δύναται νὰ διακριθῇ καὶ προθύμως ἐσπευσαν εἰς ἐνθάρρυνσιν του, λαβόντες ἐν διαστήματι ὀλιγίστων ἡμερῶν πλέον τοῦ ἡμίσεως τῶν ἐκδοθεισῶν μετοχῶν. Ἐπευχόμενοι τῷ κ. Φιλίππῳ τὰ βέλτιστα, δὲ τελοῦμεν ἐν ἐλπίσει χρησταῖς περὶ τῶν ἀπορρημάτων τῆς νοήμονος ἐργασίας του.

Ἐμπορικὸν Δελτίον.

Πάτρας 14/29 Φεβρουαρίου 1880.

Σταφίδες. Ὁ φορολογοῦμενος ἀναλαμβάνων τὴν τακτικὴν ἐκδοσιν τῶν ἐμπορικῶν δελτίων του, ἀρχεται σήμερον διὰ τοῦ προσδιορισμοῦ τῆς θέσεως τῆς σταφίδος, τοῦ κυριωτέρου ἡμῶν προτόντος, ἐν ταῖς ἀγοραῖς τῆς καταναλώσεως αὐτῆς.

Ἡ ἀγορὰ τῆς σταφίδος πρὸ πολλῶν μηνῶν ὑπέστη πλείστας περιπετείας καὶ τὰ μὲν ἀποτελέσματα τῆς κινήσεώς της ὑπερέβησαν τὰς προσδοκίας καὶ τῶν μᾶλλον αἰσιοδόξων, ἀλλ' ὁμως ἡ εὐνοϊκὴ πορεία τοῦ εἶδους ὤθησε τὸ ἐμπόριον εἰς ἀπαιτήσεις ὑπερβολικὰς καὶ εἰς προσδοκίας τυχαίας οὕτω δὲ σήμερον αὐτοὶ ἐκεῖνοι οἵτινες κατὰ τὸ φθινόπωρον θεώρουσαν τὰ 40 φρ. τῆς Γαλλίας ὡς ὄνειροπόλημα, θεωροῦσιν ἑαυτοὺς ἀδικουμένους ἐὰν δὲν ἐπιτύχωσι τὰ 80 φρ. Καὶ ἐν τούτοις οφείλομεν νὰ δημολογήσωμεν ὅτι ἡ Γαλλία διὰ τὸ ἐμπόριόν μας τούτο ἀνεδείχθη ἀληθῆς σωτήριον καὶ ὄντως ἐλδοράδο, εὐεργέτης δὲ τῆς κτηματικῆς τάξεως καὶ μέγας χορηγὸς εἰς τὸ οἰκονομικὸν τοῦ Κράτους. Πρέπει δὲ νὰ ἡμεθα λίαν εὐχαριστημένοι εἴτε ἡ τιμὴ τῆς σταφίδος εἶναι ἐκεῖ 80 εἴτε 40 φρ. νὰ μὴ συλλαμβάνωμεν ἐλπίδας ὑπερμέτρος ἢ φαντασιώδεις, οὐδὲ νὰ ἐνθαρρύνωμεν τὴν ἐπέκτασιν τῶν σταφιδοδοσιῶν, οὐδὲ νὰ στηρίζωμεν τὴν μέλλουσαν κατὰ τὸν Αὐγουστον κερδuscoπῖαν ἐπὶ τῶν 40 φρ. Ἀρκισθώμεν εἰς τὴν παρήγορον ἰδέαν ὅτι νέος ἠνοιχθῆ διὰ τὸ προῖον ἡμῶν τούτο πόρος, ὅστις ὅ ἀπορροφᾷ ἐν εὐλογον περίσσειμα, ὡς γνωστὸν δὲ τὸ μὴ ἀπορροφόμενον περίσσειμα ἐπέφερε πάντοτε ἀνυπολόγιστους συμφορὰς, καὶ μὴ σπεύσωμεν νὰ καταστρέψωμεν τὸν πολύτιμον τούτον πόρον.

Ἐρχόμενοι ἤδη εἰς τὰ καθέκαστα τῆσμάδος τῆς σταφίδος σημειοῦμεν ὅτι ἐν ἀρχῇ ὁμολογοῦμεν τούτου αἱ ἀγοραὶ ἐβλῆθησαν ἐν Ἀθῆναις, ἥτις ἐπαρχιακὰ ἐφθασαν εἰς σελ. 34—35 εἰς σχέσιν πρὸς σαλίαν δὲ φρ. 68, ἀλλὰ καταναλῶσιν κόσμου, καὶ διότι νετο. Οἱ ἀγορασταὶ τοῦ εἶδους

σκον άντίστασιν παρά τοις πελάταις των, υψηλών τιμών, έφριβούντο δέ να κρατήσιν εν παρακαταθήκη και ούτω άπέλασιν άγοράς. Έν Γαλλία όμοίως οι έργασταί, ένεκα του δριμυτάτου χειμάνος έμπορεύονται εις τας έργασίας των, διότι, ως γνωστόν, δέν ζημιούται υπό θερμοκρασίαν του μηδενικού, συνεπώς δέ και έκει αι άγοραστάλασαν. Είς τούτο συνετέλεσε και η μεσώρρευσις εις τας άγοράς της Μασσαλίας, ροζακιάς Σμύρνης, ητις μη διατηρουμένη, ως η σταφίς, κατά τούς μεγάλους καύσωνας, έδει να πωληθθί πρότερον της ημετέρας.

Αί περιστάσεις αύται επέφερον γαλήνην εις τας άγοράς της σταφίδος και έκπεσμόν εις τας τιμάς, τινές δέ των κατόχων ροβηθέντες νέους έκπεσμούς επέσπευσαν ένίοτε τας πωλήσεις, και ούτω έν Μασσαλία έχομεν φρ. 62—63 με όλίγους άγοραστάς, έν Άγγλία δέ αι τιμαί περιστρέφονται ως εξής: Αίγιου 37—42 σελ. Κόλπου 35—38. Πατρών 34—36. Φιλιατρών, Πύργου και Έπαρχιών 32—34, πλην αι τιμαί αύται είσιν όνομαστικά, και έλλείπει άγοραστών άδύνατον είναι να πωλήσῃ τις μεγάλα ποσά.

Περί του μέλλοντος του προϊόντος ημών τούτου μετά δυσταγμού πρέπει τις να προφητεύη, ούδέν ηττον ημείς τολμώμεν να έκθέσωμεν τας άπί του προκειμένου ιδέας μας, έρεισμα έχοντες σχετικώς γνώμας και πληροφορίας συλλεχθείσας μετ' έπιστάσις. Καθ' ημάς τά αίτια τά επενεγκόντα τον έκπεσμόν έμπεριέχουσι και τά της μελλούσης ύψώσεως. Οι άγορασταί έν Άγγλία θά έχωσιν μετά μικρόν άσημάντους παρακαταθήκας, κατά τώ Πάσχα δέ όπου πρέπει να έχωσιν σταφίδας, θ' αναγνωσθώσιν να επανέλθωσιν εις τας άγοράς μετά ζωηρότητος. Αφ' έτέρου αποδιδόντοσιν και καιρού γλυκυτέρου, τά έν Γαλλία έργοστάσια θά αναλάβωσι τας έργασίας των και θά επανέλθωσιν εις τας άγοράς, προτιμώντες μάλιστα τας σταφίδας δια τας έργασίας του θέρους, δια τούς άνω έκτεθέντας λόγους. Αί τιμαί προσέτι των οίνων αίτινες είσιν η βάσις των της σταφίδος, μένουσιν άμετάβλητοι, ώστε και υπό την έποψην ταύτην η τύχη της σταφίδος δέν άπειλείται. Έκ τούτων οι είδήμονες φρονούσιν ότι έφ' όσον βαίνωμεν εις την άνοιξιν θά έχωμεν μάλλον αύξήσιν τιμών παρά ύποτίμησιν.

Επί του έν Έλλάδι μένοντος πράγματος όλιγισταί πράξεις έγέγοντο, διότι και τώ πράγμα ούσιωδώς είναι περιωρισμένον και η παρούσα γαλήνη απομακρύνει τούς άγοραστάς από των πωλητών. Πρό όλίγων ημερών έπωλήθη έν Πύργω μικρά τις μερίς πρós 49 τάλ. άλλ' οι λοιποί κάτοχοι άξιούσι πλείοτερα.

Σιτηρά. Είς γαλήνην. Όχι διότι έκκλινον αι τιμαί των εις τούς τόπους της παραγωγής, διότι έκκλινον αι τιμαί των έν Ευρώπη, άλλα τι όλα τά περιμενόμενα και προαγορασμένα έδω φορτία έφθασαν δια μιάν, καθώς έπίσης έλθον και τρία έτερα φορτία έν προσδοκία να πωλήσωσιν έδω, ως και έπωλήσαν τώ μόν Ταϊγανίου κοιλά 12000 πρós 51 1/2 άνάλωσιν προσξοφλητικώς 2 0/0 τώ δέ έπίσης Ταϊγανίου κοιλά 12000 πρós 51 1/8 εις διαμετακόμισιν διορίας. Εύρίσκεται δέ εις τώ λιμένι έν έτερον Σαμψούντος κοιλά 17000 άπώλητον.

Αραβόσιτα 27—28, με όλίγας πράξεις. Κριθή 30 τμηματική πώλησις. Συναλλάγματα. Έπί Λονδίνου. Τραπεζικόν 29, 10. Έμπορικόν 28, 80—29. Φράγκα τρίμηνα 115—116. Τεργέστης 244—248.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Δι' έσπέρας έδόθη έν τώ «Μεγάλω Τήν προσοχήν πατρών» ό ύπέρ των φιλανθρωπικών και την μερίμναν της πόλεως ημών αναγγελθείς εν από της 9 ώρας μ. μ. μέ-

χει της 5ης πρωϊνης έν ζωηρότητι και πλήρης άδιαπτώτου εύθυμίας άπ' άρχής μέχρι τέλους. Οι προσελθόντες εις τον χορόν τούτον ησαν σχετικώς πρós τούς κληθέντας, όλίγοι, πλην άρκετοί δια χορευτικήν διασκεδάσιν πληρεστάτην και άνάλογοι πρós τον χώρον του οικήματος' ούτω δέ οι άπουσιάσαντες έξ αύτου ίνα δια της άπουσίας των διαλάμψωσιν, ούδαμώς άνεζητήθησαν και συνετέλεσαν μόνον δια της άπουσίας των εις την έπιτυχίαν του χορού, ης άνευ ό χώρος ηθελεν είσθαι άνεπαρκής. Οι χοροί διεξήχθησαν μετά πολλής ζωηρότητος, τά ζεύγη έστρωβιλούντο έν άκατασχέτω όρμη άλλ' έν εύρυθμίά πλήρει, οι χορευταί έδειχθησαν άκούραστοι, αι δεσποινίδες έδέχοντο έν άπλήστω γηθοσύνη εύγενείς φιλοφροσύνας. Η κομψότης των στολισμών έπεδεικνύετο κατά τούς βαλισμούς' αι κυριαί όλαι έφερον ώραιότατους στολισμούς, πλείοτερον δέ διέπρεψαν βραχειάι και άπλαί τινές έσθήτες, πλην αι κυριαί άπασαι ησαν ώραιότεραι των στολισμών των. Αξιόν σημειώσας είναι και τούτο, ότι μ' όλην την ποικιλίαν των προσελθόντων, ούδέν έκτροπον έλαβε χώρον ούδ' ηκούσθη παραπόνον τι, η συνέβη παρεξήγησις τις εκ των συνηθεστάτων άλλως και εις αύτάς τας ιδιωτικάς χορευτικάς έσπερίδας, όπερ μαρτυρεί ότι η καλή τάξις της κοινωνίας ημών είναι ήδη άρκούτως παρασκευασμένη δια τοιούτου είδους κοινάς διασκεδάσεις, αίτινες όμολογουμένως άπαιτούσιν έπιμελημένην άνατροφήν και χρηστότητα, και ότι δύναται να αποβλήτη ένίοτε εις αύτάς, επ' αγαθώ των χρείαν έχόντων και εις ένίσχυσιν των κοινωνικών δεσμών.

Έν γενεί έν τη τερπνή ταύτη έσπερίδι ημιλλώντο η καλλιτεχνική του οικου διακόσμησις, ό άπλετος φωτισμός των αίθουσών, η της ορχήστρας τελειότης, η κομψότης των αισθήτων, η χάρις των χορευτριών, η ζωηρότης των χορευτών, η κοινωνική θείσις των πλείστων εκ των προσκεκλημένων και επί πᾶσιν η προσηνης εύγένεια και περιποιητικότητα των άξιοτίμων μελών της των κυριών Έπιτροπής, ητις τον ύπό την προστασίαν της τούτον χορόν άνέδειξε πρώτον, εις ό δυνάμεθα εις τώ μέλλον ν' άτενίζωμεν άνενδοιάστως. Η πενιχρότης των παρατεθέντων τραγημάτων και ποτών, έμαρτύρει μόνον περί των φιλανθρωπικών προθέσεων των διευθυνόντων, οίτινες έλάχιστα ηθέλησαν να διαθέσωσιν εις αύτά, ίνα μη μειώσωσι τώ παράπαν την μερίδα των εύεργετούμενων, και η πενιχρότης αύτη ητο τώ ώραιότερον κόσμημα της τραπέζης. Τοιούτος υπήρξεν ό χορός ούτος έξ ού πάντες άπεκομίσαμεν εύαρέστους έντυπώσεις, τά δέ φιλανθρωπικά καταστήματα της πόλεως περί τας δύο και ήμισιαν χιλ. δραχ. Πολυλαί έκφράσει εύχαριστιών όρείλονται άκόμη πρωτίστως τώ καλλιστώ νέω κ. Ν. Σωτηριάδη, τώ καλλιεργήσαντι την ιδέαν του χορού τούτου και πολλά μοχθήσαντι ύπέρ της έπιτυχίας του, άμέσως δέ και κατόπιν τοις φιλοτίμοις νέοις κκ. Φρ. Μαλτζών, Ι. Αίτζην και Π. Πράτζικον, δι' όσα έπραξαν ύπέρ αύτου, χωρίς να λησμονήσωμεν και τον διευθυντήν του ξενοδοχείου κ. Σ. Δημακόπουλον, όστις τόσον άκριβώς έξεπλήρωσε τας ύποχρέώσεις του. Δέν λέγομεν τι ένταύθα περί παραπόνων τινων έγερθέντων όσον άφορά τας προσκλήσεις, διότι κατά τώ πλείστον είσιν εύλογα και δέν δυνάμεθα να δικαιολογήσωμεν πολλάς παραλήψεις αναγομένας εις τας προσκλήσεις άλλως, είμη ότι παρόμοια λάθη είναι άδύνατον να μη γίνωσιν εις τοιούτου είδους πράγματα και να εύχηθώμεν όπως κατά τώ έρχόμενον έτος ούδ' η σικιά αύτη άναφανή.

Χ— Ό Σύλλογος των μαθητών του ένταύθα Γυμνασίου αι «Μοΰσα» συζητήσας έν μιᾷ των συνεδριάσεων αύτου τώ περί Γυμναστικής θέμα έν πνεύματι ούχι θεωρητικῷ, άλλα πρακτικῷ, και συνιδών ότι εις μάτην ηθελεν έλπίζει την πρόσκτησιν τοιούτου περισπουδάστου αγαθοϋ εκ της προνοίας της Κυβερνήσεως, τυρβαζούσης περί άλλα πόρρω άπέχοντα να φέρωσιν αύτην εις σκέ-

ψιν περί διαπλάσεως του σώματος και ψυχής των νέων, άπεφάσισεν ίνα αναλάβη αύτός την πρωτοβουλίαν της ιδρύσεως Γυμναστηρίου έν Πάτραις, προσφεύγων εις την ιδιωτικήν συνδρομήν, και την γενναιοφροσύνην της πόλεως ταύτης, ητις δέν διαλείπει δεικνύουσα τά εύγενέστερα αισθήματα εις τοιαύτας προκλήσεις. Και δὴ τώ παρελθόν Σάββατον νέοι του Γυμνασίου μας, μόλις επί τρεις η τέσσαρας ήμέρας έκγουμασθέντες κατήλθον επί της σκηνής του Δημοτικού ημών Θεάτρου και έδίδαξαν τώ δράμα οι «Δού Λοχίαι» και μονόπρακτον κωμωδίαν. Έκ της κατά την έσπέραν έκείνην έσπράξεως, καταναλωθείσης της ήμισίας ως μη ώφειλεν εις διαφόρους πληρωμάς, έν αις και η του κ. Πετρίδου άδρά πληρωμή, έν ό ούτος ως και ό λοιπός θίασος του κ. Ταβουλάρη δυνάμεθα να είπωμεν ότι ύπέρ τώ μέτρον ύπεστηρίχθησαν πάντοτε και έφέτος εκ των ιδιωτικών βαλαντίων της πόλεως μας, και η της πολιτικής μουσικής, ητις παρά και τώ καταστατικόν της αύτό άπήτησε και έλαβε πληρωμήν, τώ περισσευμα, ύπερβάν τας 450 δραχ. άφιέρωσεν ό Σύλλογος των μαθητών εις ίδρυσιν Γυμναστικής έν Πάτραις, και ως πρώτην καταβολήν πρós εύόδωσιν του περισπουδάστου τούτου σκοπού, παραδούς τας δραχμάς ταύτας δι' ώραιού έγγράφου του πρós τον κ. Γυμνασιάρχην, εις δν μετά του Συλλόγου των κ. καθηγητών άνέθηκε την περαιτέρω ένεργειαν πρós άρξιν εις τον σκοπόν.

Υ— Κατά την παρελθούσαν έβδομάδα έδημοσιεύθη ένταύθα τώ πρόγραμμα σειράς μελοδραματικών παραστάσεων άρχομένων από της 1 προσεχούς Μαΐου, ύπό την Διεύθυνσιν του μουσικοδιδασκάλου κ. Ρ. Ρίτση. Ό κ. Ρίτσης κατήρτισεν ήδη τον θίασόν του και προσδιώρισε τά έκτελεσθησόμενα μουσικά έργα, άτινα δέν άνήκουσιν εις την σχολήν των Βωδεδελίων, ως έπιστεύθη κατ' αρχάς, άλλ' είσι κωμικά μελοδράματα Ιταλικά, και έξ έκείνων άτινα άρέσκουσιν ένταύθα τόσον. Ηδη όπόταν είναι βέβαιον ότι κατά τώ έαρ θά έχωμεν κοινήν τινά διασκεδάσιν και δημόσιον θέαμα άξιούστατον, καλόν ηθελεν είσθαι εάν έγκατελείπετο η άτυχής ιδέα του να κληθί κατά την τεσσαρακοστήν ένταύθα ό έν Ζακύνθω θίασος' τώ μόν, διότι η έποχή έστιν όλως άκατάλληλος δια τοιούτου είδους διασκεδάσεις και εις πολλών συνειδήσεις προσκρούει η άνοχη αύτών, τώ δέ διότι εις τόπους μικρούς τά διαρκή θεάματα κουράζουσι τώ κοινόν και ως τέλους τώ ηηδιάζουσι, συνεπώς δέ διαλείμματα τινά άποχής έξ αύτών είσιν αναπόφευκτά και δια τήν ζωηρότητα και δια τήν συντήρησίν των' τρίτον δέ και τελευταίον διότι ό έν Ζακύνθω θίασος κατ' ούδένά τρόπον δύναται να εύδοκημήσῃ ένταύθα και δέν θά παραγάγη είμη περιπλοκάς και άθλιότητας και ταύτα έν ήμέραις νηστειών! Έγκαίρως ύποβάλλομεν τας άνωτέρω παρατηρήσεις και εύχόμεθα να άκουσθώμεν.

Οί ένταύθα φαρμακοποιοί συνεκρότησαν Σύλλογον προθέμενον την βελτίωσιν του επαγγελματός των. Πρόεδρος αύτου έξελέχθη ό κ. Δ. Κόκκινος ό άρχαιότερος των παρ' ημίν φαρμακοποιών.

Μετά χαράς βλέπουσιν ένταύθα πάντες την έναρξιν των εργασιών πρós καλλωπισμόν της πλατείας' Υψηλών Δωνίων και πάντες συχαίρουσι τώ κ. Δημάρχω δια την μερίμναν αύτου ταύτην, ητις θά αποκαταστήσῃ εις την πόλιν ημών περίπατον τερπνόν.

Τήν προσεχή Κυριακήν εις τώ χοροδιδασκαλείον του κ. Π. Διονυσίου, κείμενον άπέναντι της οικίας του Κ. Καλφαρέτζου δίδεται χορός μετημφισμένων, μετά χορευτριών και έν τάξει. Αρχεται την 8 μ. μ. Τιμή είσιτηριών δια τούς άνδρας φρ. 5.

Τύποις «ΦΟΡΟΛΟΓΟΥΜΕΝΟΥ.»

Ό εκδότης Π. ΜΑΝΤΖΑΣ.